Győri László

Balsors

Kis változások érnek,
hogyan is lenne másképp?
Nem kevés, nem temérdek
éri a ledarált vént.

A kórházban dögöltem
kereken három hétig,
és láttam a tükörben
hajamnak őszülésit.

És észrevettem öklét
a tükör erejének:
az egyenesből görbét
hogy fintorít a vénnek.

Szemöldökről a szembe
szőrszálak fityegnek le
– a fodrász restellkedve,
hogy íme észrevette,

kliense már a korban –,
kérdezi, csipegesse,
vagy hagyja úgy, ahogy van
csüggedőn öregesre?

Váltott lovakkal vágta
a vendégfogadóig?
A csontom is kirázza
a köves út, a kőhíd.

A lovak mind gebébbek,
a hintó egyre lassúbb,
a kocsis messze téved,
mert túl sok a keresztút.

Hogyan is érhetném el
az aggság fogadóját
szűk ágyával, tükrével,
mely maga a valóság?

Mutassa, mivé váltam
az erdő sűrűjében?
Hogy minden változásban
csúfságom tetten érem?

Azt, hogy fiam nálam
magasabb évről évre?
Hát mi nyomja a vállam,
mi húz a föld rögére?

Mit soha nem gondoltam,
hajamnak dús növése
már félúton megtorpan,
tarulok, veszem észre.

És nem lesz soha vége
a nagy-nagy végtelenben,
csak egyetlent kivéve,
hogy kelletik nevetnem.

A sugárhozó

Fönt a hegyen az erdőben lépked,
egyforma lassan, egyetlen ütemre;
aztán kicsörtet, jön, jön, szökken egyet,
és átugrik a tiltó kerítésen.

És mint a jelenés,
a kertünkben időzik napestig.
Lerágja a fák gyönge hajtásait,
a jukka levelét csipkésre csipkedi.

Köszönöm a kárt, köszönöm,
hogy az idén is ideszökkent.
Fölvetett fejjel sugarat hozott,
homlokán kusza, ág-bogas végtelen.